

fundet sig hele Tabet. Denne og andre Bevillinger til Landbruget har Socialdemokraterne stømt for uden sure Miner. Vi mener, det er rigtigt, naar en Ulykke rammer den ene eller den anden Gren af Befolkningen, at Samfundet og ikke den enkelte bærer Udgifterne derved, og derfor vil vi ingenlunde henstille til den højtærede Landbrugsminister at stille Forslag om at forandre Udgifterne til Veterinærvesenet, til Bekæmpelse af smitsomme Sygdomme blandt Husdyrene. Det er rimeligt, at Samfundet bærer dem, og vi vil ikke have, at man i Landbruget skal tro, at vi ser med onde Øjne paa disse Tilskud. Men kunde vi saa ikke vente, at man fra Landbrugets Side saa med en Smule af den samme Forstaaelse paa andre Omraader? Mon man dog ikke vil erkende, at det er en tilsvarende Ulykke, i det mindste en tilsvarende Ulykke, naar Landet rammes af en Arbejdsløshed af et saadant Omfang, at i visse Fag mere end Halvparten af Fagets Udøvere bliver arbejdsløse. Naar det drejer sig om en Kreaturbesætning, saa er vi enige om, at Tabet skal bæres helt og fuldt af Staten. For at kunne møde Arbejdsløsheden har Arbejderne gennem lange Aar sikret sig Beholdninger. Arbejderne har i de senere Tider betalt ugentlige Bidrag af 14—16—20 Kr. til deres arbejdsløse Kammerater, betalt mere, end de havde Raad til, blot for at deres arbejdsløse Kammerater ikke skulde lide Nød. Er det da ikke muligt at faa vakt lidt Forstaaelse hos Landbrugets Mænd og hos de Konservative af, at det ogsaa har nogen Interesse at yde de arbejdsløse en Hjælp under ikke alt for ydmygende Former? Jeg talte i Gaar med en Venstremand i en meget fremtrædende Stilling indenfor Partiet. Han kom til mig og sagde: I er selv Skyld i, at vi kræver Kontrol, og at vi mistænker jer for at lave Ting, som I ikke skulde. Han nævnte et Eksempel. Der var i en Stationsby ovre i Jylland en Gaardmand, som skulde have et Arbejde udført. Han henvendte sig til nogle arbejdsløse, og de paatog sig ogsaa dette Arbejdes Udførelse, men stillede en Betingelse, og det var den, at de vilde have fri i den Tid paa Dagen, da der var Kontrol med de arbejdsløse, for at de kunde møde til denne Kontrol og hæve deres Arbejdsløshedsunderstøttelse parallelt med Arbejdslønnen. Det gik Gaardmanden ind paa, og den fremtrædende Venstremand erklærede, at der kunde vi se, hvor nødvendigt det var at føre Kontrol. Jeg vil sige, at

hvis to Parter, i dette Tilfælde Gaardmanden og de paagældende Arbejdere, bliver enige om at ville snyde det offentlige og snyde de Arbejdere, der betaler til Arbejdsløshedskasserne, saa kan ingen Kontrolforanstaltninger forhindre det. Det, jeg gerne vil sige om denne Sag, er dette: Udlever os Navnene paa de fire Arbejdere, som lavede den Historie, og jeg garanterer, de skal ikke faa Arbejdsløshedsunderstøttelse mere. Men Gaardmanden da? Denne Gaardmand gik ind paa at lade Arbejderne gaa hen og hæve deres Understøttelse, for saa kunde han faa Arbejdet gjort noget billigere, saa kunde de arbejdsløse Kammerater ogsaa betale, for at han, Gaardmanden, kunde faa sit Arbejde udført billigere. Det var en eneste Samling af Slyngler og Bedragerer, der her var Tale om, og at nævne det i Forbindelse med, hvad de arbejdsløse skal have, forekommer mig at være et Misbrug. Fordi der findes en Kæltring indenfor et Fag, kan man ikke stemple hele Faget som Kæltringer. Jeg ved, hvordan det tynger først at blive arbejdsløs, gaa fra Sted til Sted, fra Arbejdsplads til Arbejdsplads søgende efter Arbejde, med en Understøttelse, som man ikke kan leve af uden at lide Nød, og saa ved Siden deraf blive betragtet som en Bedrager, fordi der findes nogle Slyngler som dem, der her var Tale om i Jylland. Og dem ser man gennem Fingre med. Den Venstremand, som er min Hjemmelsmand, havde ikke gjort noget for at faa dem klapset af, men de skulde have været klapset af alle sammen, Gaardmanden med. Men man bruger Eksemplet og gaar ud og siger: Der kan I se, hvor det er nødvendigt at føre Kontrol. Ikke alene inddrager man Understøttelserne, ikke alene fortolker den højtærede Indenrigsminister Arbejdsløshedsloven paa den alleruheldigste Maade for de arbejdsløse, men samtidig kommer man med Historier som den, den paagældende Venstremand kom med, og siger: Det er i Grunden nogle Kæltringer og Driverter alle til Hobe, og det er kedeligt, at vi skal understøtte dem, der ikke vil bestille noget. Det er den Maade, hvorpaa man under det nuværende Styre behandler de arbejdsløse, medens man, naar det drejer sig om en syg Kreaturbesætning, finder, at det er en Selvfølge, at Staten bærer hele Tabet. Der hedder det ikke: Hjælp til Selvhjælp, men der hedder det: Hjælpen skal ydes fuldt ud, det er et Tab, Samfundet skal bære. Mon man dog ikke kunde naa til at se med lidt mere Libe-